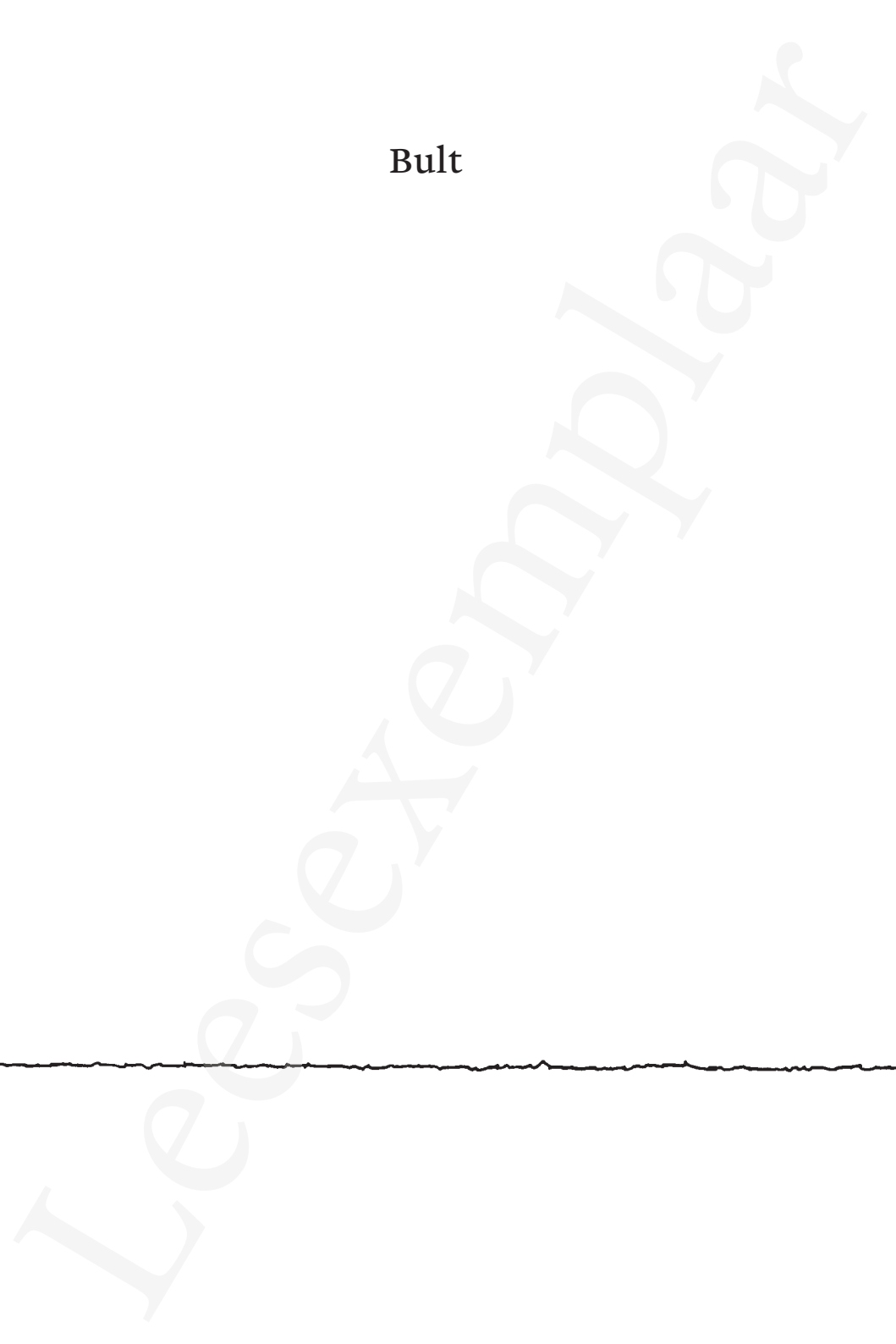

Bult

Marieke De Maré

BUIT

P E L C K M A N S

Leesexemplaar

Het absurde ontstaat uit de confrontatie van de mens die vraagt,

Leesexemplaar

en de wereld die op een onredelijke wijze zwijgt. — Albert Camus

Een kleine heuvel.

Aan zijn voet stond een bordje:

BULT.

Bult was graag een symmetrische, koepelvormige verheffing in het landschap geweest.

Maar dat was hij niet.

Bult was een grillige bult.

Met één zachte helling.

Twee vrouwen en een lange slanke man.

Alle drie hadden ze een klein huis op de zachte helling van Bult.

De ene vrouw was de oudste en verzamelde knikkers. De andere vrouw was de jongste en verzamelde niets. De tuinen van de vrouwen lagen naast elkaar met een groene draad ertussen.

Toen de jonge vrouw op Bult kwam wonen, belde ze op een ochtend bij haar buurvrouw aan met de vraag of ze niet beter een haag konden planten tussen hun tuinen. Niet naast, maar op de grens.

‘Een gemene haag dus.’

De oudste lachte hard en vroeg de jongste naar binnen om haar verzameling knikkers te bekijken, maar die laatste wou het liefst zo snel mogelijk een antwoord op de vraag van de gemene haag.

‘Voor mij is een gemene haag geen probleem,’ zei de oude vrouw en ze haalde een werfelwind uit haar schort. ‘Al eens een echte werfelwind in jouw handen gehad?’

Dat was een begin.

Aan de overkant van de straat, tegenover de huizen van de vrouwen, woonde de lange slanke man. Hij had een kleine nachtvlinderhond, waardoor zijn lange benen werden benadrukt.

De eerste weken dat de jonge vrouw daar woonde, zag ze dat de lange slanke man elke avond met zijn nacht-

vlinderhond Bult af en Bult op liep. Vanaf de eerste dag geloofde de jonge vrouw dat de man niet voluit van de hond hield.

‘Goedeavond,’ zei ze als ze hen zag.

‘Goedeavond juffrouw,’ zei hij dan.

De kop van de nachtvlinderhond hing zoals altijd naar beneden.

—

In de tijd dat de jonge vrouw nog niet op Bult woonde waren de oude vrouw en de lange slanke man vriendelijke overburen van elkaar geworden.

De oude vrouw had de lange slanke man wel al eens uitgenodigd, maar nooit ging hij op het aanbod in. Ze had hem ook wel eens gevraagd of hij naar haar knikkerverzameling wilde komen kijken, maar daarop antwoordde hij altijd met ongebruikelijke uitvluchten. ‘Ik zoek naar het juiste schuurpapier om mijn kast te schuren’ of ‘er ligt een parelhoen op het aanrecht’ of ‘ik moet mijn zijdepapier nog uitpakken.’

De oude vrouw besliste na een tijd om af en toe een bord met een stukje taart, afgedekt met doorzichtig plasticfolie, voor zijn deur te zetten, met een kaartje erbij: *Voor u.*

Hij at de taart altijd netjes op, bracht het bord terug

en zei dan: 'Dank je.'
Tot daar. Nooit verder.

De jonge vrouw kon het leven op de zachte helling van
Bult veranderen.

Maar dat was niet haar plan.
Ze kwam met maar één vraag,
die van de gemene haag.

—

De oude vrouw verzamelde haar knikkers in bruine kastjes met lades, allemaal gesorteerd volgens hun soort. In elke lade zat een zwart kaartje verstopt tussen de knikkers met daarop in witte letters de naam van de knikkersoort geschreven.

Elke dag opende de oudste een lade om een bepaalde soort van dichtbij te bekijken. Een voor een legde ze dan de knikkers in haar handpalm. Ze keek en vergeleek net zolang tot ze een bijzondere had gevonden. En die droeg ze dan de hele dag in haar broekzak of in het voorzakje van haar schort.

Ze deed niets liever dan mensen verrassen met: 'Al eens een witte tijger in jouw handen gehad?', waarna ze een wit bevekt bolletje uit haar broekzak toverde.

—

De twee vrouwen lieten een tuinman komen.

Hij had negen vingers.

Ze wilden graag een *Taxus baccata*.

‘Mooi,’ zei de tuinman, ‘een mooie maar venijnige haag. Met groene naalden en kleine, rode, giftige besjes. Niet meteen aan te raden als je kinderen of dieren hebt.’

‘Die hebben we niet,’ zei de ene vrouw.

‘Er zullen ook zelden kinderen of dieren op bezoek komen,’ zei de andere.

En de tuinman geloofde dat. Hoewel hij daarna naar de navel van de jongste staarde. In haar kon nog iets groeien.

‘Voor mij is een *Taxus baccata* geen probleem,’ zei ze.

‘Voor mij ook niet,’ zei de oudste en ze stopte een groot stuk rabarbertaart in haar mond.

‘Koffie?’ vroeg ze.

Dat was ook een begin.

Wanneer begint iets?

Op een dag zei de oude vrouw dat ze aan het einde dacht.

—

De jonge vrouw was een zachte vrouw.
Broos en bleek en teer was zij,
niet in staat om scherp te zijn.
Zij ademde een en al goedaardigheid.
Ruw en hard was zij nog nooit geweest.
Alleen haar handen waren eeltig,
want op maandag ging ze altijd klimmen.
Sinds haar vijfde klom zij op alles wat haar uitnodigde
om niet met haar voeten op de grond te blijven staan.
Zij was een slingerkind geweest.
Haar vader had haar daarom ingeschreven in een
klimclub.
'Klimmers gezocht' en haar vader was op slag ver-
kocht.
Niet vanwege het klimmen.
Wel vanwege het vallen.
Hoe vaak heeft hij niet geroepen: 'Laat je vallen!'
Als zij op het punt stond de top te bereiken, schreeuw-
de hij beneden: 'En nu vallen!'
En zij deed dat.
Zij viel vol overgave.
Zij viel bezielde.

Ze was een slim en stil kind geweest.
Als zij iets zei was dat om een bijzondere vraag te stel-
len of om een buitengewone opmerking te maken.
Veel later, toen zij al een jonge vrouw was en ze in de
klimclub vrijwilligers zochten die als mascotte het
publiek en de klimmers